

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.538 van 25 juli 2002
in de zaak A.82.773/XIV-8928.**

In zake : XXX,
 wonende te 2800 MECHELEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 mei 1947 en van Armeense nationaliteit, op 4 maart 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 februari 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 6 augustus 1998 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 februari 1999;

Gelet op het arrest nr. 82.494 van 29 september 1999 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 1 december 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 15 april 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 29 mei 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gezien de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Y. VENNEKENS die, loco Advocaat P. HECTORS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 24 april 1998 en verklaart zich vluchteling op 27 april 1998.

1.2. Op 6 augustus 1998 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 8 februari 1999 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 21 oktober 1998 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene van Azerbeidzjaanse origine zijn. In 1988 zou hij zijn familienaam, XXX, geruild hebben voor die van zijn echtgenote, met name A. Na de onafhankelijkheid van Armenië zou betrokkene echter geen Armeens paspoort hebben aangevraagd uit vrees dat men zijn Azeri-origine zou ontdekken. In maart 1988 zou betrokkene zoon te Mas(s)is door klasgenootjes geslagen en verwond zijn omwille van zijn Azeri-origine. Midden april 1988 zou betrokkene met zijn gezin en zijn ouders naar Arzini (nog in Armenië) zijn verhuisd. Het bekomen van een propiska zou geen probleem zijn geweest omdat ze er een huis hadden gekocht. Tot in 1998 zou betrokkene geen problemen hebben gekend te Arzini. Op 13 april 1998 zou betrokkene met zijn vriend A. naar de markt zijn gegaan, terwijl zijn vrouw,

hun dochter R. en hun zoon E. (OV. 4.720.928) reeds bij A. thuis op bezoek waren. Betrokkenes ouders en dochter R. zouden thuis zijn gebleven. Op de markt zou betrokkene door een oude buurman uit Mas(s)is herkend zijn. Die zou met veel vertoon betrokkenes Azeri-origine hebben bekendgemaakt en betrokkene zou door de aanwezigen zijn aangevallen. Betrokkene zou samen met A. zijn kunnen ontsnappen. A. zou naar betrokkenes huis zijn gegaan en vastgesteld hebben dat er veel volk en politie aanwezig was. Betrokkene, die langs de weg wachtte, zou dan met A. naar diens huis zijn teruggekeerd. Later zou A. alleen teruggekeerd zijn naar betrokkenes huis, vastgesteld hebben dat het huis in brand werd gestoken en drie schoten gehoord hebben. Daarna zouden betrokkene en zijn gezin de beslissing genomen hebben Armenië te verlaten. Op 17 april 1998 zouden ze Arzini verlaten hebben. In Leninakan zouden ze hun zoon R. (OV. 4.720.929), die daar zijn militaire dienst deed, opgehaald hebben. Op 24 april 1998 kwamen betrokkene, zijn vrouw, hun twee zonen en hun minderjarige dochter R. in België aan, waar ze drie dagen later asiel aanvroegen. Ze waren enkel in het bezit van de geboorteaktes van hun kinderen en hun eigen huwelijksakte.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat een aantal tegenstrijdigheden in betrokkenes relaas de geloofwaardigheid ervan ondermijnen. Zo zou betrokkene zonder probleem de familienaam van zijn vrouw hebben overgenomen. Zijn voornaam, XXX, die een overduidelijke Azeri bijklank heeft, zou hij niet veranderd hebben. Het is dan ook raadselachtig waarom niemand zich tussen 1983 en 1998 (waarin zich een periode van hevige Azeri-haat bevindt) vragen stelde betreffende betrokkenes origine. Hij verklaarde immers duidelijk dat niemand te Arzini op de hoogte was van zijn origine. Bovendien verklaarde betrokkenes echtgenote dat haar man enkel zijn familienaam veranderde in zijn intern paspoort. Zijn Azeri-origine zou niet veranderd zijn in Armeense origine. Het zou echter geen problemen hebben veroorzaakt. In het kader van betrokkenes bewering zijn Azeri-origine te willen verbergen, komt het niet waarachtig over dat hij het niet nodig zou geacht hebben zijn origine te laten wijzigen in zijn intern paspoort.

Ook verklaarde betrokkene dat het bekomen van een propiska te Arzini geen probleem was omdat hij er (met zijn familie) een huis had gekocht. Betrokkenes echtgenote daarentegen, stelde uitdrukkelijk dat alleen zij een propiska had te Arzini en haar echtgenoot niet. Aangezien aan betrokkene expliciet de vraag in verband met de propiska werd gesteld, is het ongeloofwaardig dat hij, indien hij werkelijk geen propiska bezat, 'vergat' dit te vermelden. Aangezien betrokkene uitdrukkelijk de problemen in verband met zijn Azeri-origine uiteenzette, kon verwacht worden dat hij ook de eventuele problemen in verband met het bekomen van een propiska zou vermelden. Dat zou immers een verzwarend element in zijn relaas uitmaken.

Verder blijkt dat betrokkenes rijbewijs in 1992 door de verkeerspolitie te Mas(s)is werd afgeleverd. Dit wijst minstens op een contact met de autoriteiten te Mas(s)is na zijn beweerde vlucht uit Mas(s)is in 1988. Betrokkene haalde echter geen problemen aan i.v.m. het bekomen van een rijbewijs. Dit ondermijnt bijkomend de ernst en geloofwaardigheid van zijn relaas.

Een ander onwaarschijnlijk gegeven in betrokkenes relaas betreft de familienaam van zijn kinderen. Hun familienaam zou niet gewijzigd zijn en ze zouden op basis van een attest van de schooldirecteur te Mas(s)is onder de familienaam A. op school zijn ingeschreven te Arzini. Betrokkenes zoon R. zou echter op het moment van hun vertrek zijn legerdienst hebben gedaan. Uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt dat jongeren die opgeroepen worden voor de militaire dienst, zich op het militair commissariaat van hun regio moeten aanbieden met hun paspoort ('Report on Armenia', 15 juli 1996, Deense Immigratiedienst). Bijgevolg is het ongeloofwaardig dat betrokkenes zoon geen paspoort bezat, temeer daar de oproeping gebeurt op basis van officiële lijsten. Het is onmogelijk dat een persoon die nergens geregistreerd staat zonder problemen zijn legerdienst kan beginnen. Logisch gezien werd ofwel de origine van betrokkenes zoon ontdekt (in het geval hij een paspoort bezat op zijn Azeri-familienaam), maar dan kon toch wel verwacht worden dat hij er iets over vermeldde en zijn mogelijke problemen uiteenzette. Ofwel bezat hij een paspoort op de naam XXX, kende hij inderdaad geen problemen tijdens de legerdienst, maar dan legde hij wel een leugenachtige verklaring af. Wat dan weer zijn beweerde Azeri-origine in twijfel trekt.

Al het bovenstaande dient te worden gekaderd in zeer recente informatie betreffende de situatie van personen van Azeri-origine in Armenië. Uit die informatie blijkt dat er momenteel nog maar zeer weinig personen van Azeri-origine in Armenië woonachtig zijn. Ze leven een zeer teruggetrokken leven ('Situatie in Armenië' d.d. 11 december 1998, Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken). Betrokkenes relaas vertoont geen overeenkomsten met deze informatie, aangezien hij beweerde gedurende tien jaar zonder problemen te Arzini te hebben gewoond en gewerkt. Bovendien blijkt uit geen enkele bron dat personen van Azeri-origine anno 1998 het slachtoffer zouden zijn van wreedheden zoals beschreven door betrokkene.

Al deze gegevens als een geheel beschouwd, kan betrokkenes relaas niet als waarachtig worden beschouwd. De door betrokkene neergelegde documenten (geboorteaktes van de kinderen, huwelijksakte) kunnen zijn verklaringen niet in een ander daglicht plaatsen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de

gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 augustus 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat de tweede verwerende partij uitdrukkelijk afstand heeft gedaan van deze exceptie ter terechtzitting, zodat deze exceptie niet wordt onderzocht;

2.2. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken in zijn nota onder II ("De ontvankelijkheid"), meer bepaald onder II.2 ("Feiten en middelen") verder opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk middelen ontwikkelt die voldoende duidelijk zijn opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie dient te worden verworpen;

3. Over de grond van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel het volgende aanvoert:

“Schending van art. 52 en 63.3 Vreemdelingenwet dd. 15/12/1980.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) neemt op basis van art. 63.3 een bevestigende beslissing waarbij hij dus de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken bevestigt en oordeelt dat de aanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk zou zijn of kennelijk ongegrond omdat er geen gegevens zouden worden aangebracht dat er wat de verzoekende partij betreft ernstige aanwijzingen zouden bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, dan wanneer (terwijl) er in het verhaal van de verzoekende partij geen enkel element kan weerhouden worden dat als bedrieglijk zou voorkomen of dat kennelijk ongegrond zou zijn, t.t.z. op het eerste gezicht aanleiding zou geven tot de beslissing dat de aanvraag ongegrond zou zijn.

Er dient immers vastgesteld te worden dat de Commissaris-Generaal, daarin de Minister volgend, zich verliest in een aantal details waarmee de verzoekende partij echter op geen enkele manier werd geconfronteerd, terwijl de essentie van het verhaal volkomen onbesproken wordt gelaten nl. het feit dat de verzoekende partij van Azerbeidzjaanse afkomst is en dat de verzoekende partij om die reden grote moeilijkheden heeft in zijn (haar) vaderland en tengevolge daarvan reeds zijn (haar) ouders en een kind verloren heeft.

De Commissaris-Generaal besteedt in zijn motivering geen enkele aandacht aan deze feitelijkeheden, terwijl deze nochtans de essentie uitmaken van het verhaal van de verzoekende partij en het bovendien algemeen geweten is dat mensen met een Azeri-origine sinds jaren moeilijkheden hebben in Armenië en er het slachtoffer zijn van werkelijke vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève. Het is algemeen geweten dat de meeste mensen met een Azeri-origine Armenië hebben verlaten juist omwille van die moeilijkheden die zij bij het ontdekken van hun Azeri-origine ondervonden.

Zelfs uit de informatie die de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) in zijn beslissing aanhaalt, blijkt dat de weinig(e) mensen van Azeri-origine die in

Armenië woonachtig zijn gebleven, er zeer teruggetrokken leven, hetgeen ook wordt bevestigd door het verhaal van de verzoekende partij.

De verplichting zo teruggetrokken te leven heeft uiteraard te maken met het feit dat zij, indien hun Azeri-afkomst wordt ontdekt, zich toch blootstellen aan vervolgingen.

Dit heeft zich in casu juist voorgedaan, nl. dat bij de ontdekking van de Azeri-origine van de verzoekende partij de volkswoede zich heeft gekeerd tot (tegen) de verzoekende partij en zijn (haar) gezin en dat zich feitelijkheden hebben voorgedaan waarvan geweten is dat die zich in de voorafgaande jaren herhaaldelijk voordeden t.a.v. mensen met een Azeri-origine.

Het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) heeft, door deze essentie van het verhaal van de verzoekende partij buiten beschouwing te laten bij het onderzoek van de ontvankelijkheid van zijn asielaanvraag, het art. 52 en het art. 63.3 geschonden vermits het onmogelijk, rekening houdend met de voormelde elementen, kan beslissen dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, d.w.z. op het eerste gezicht ongegrond is of bedrieglijk zou zijn.

Trouwens, er zijn evenmin redenen voorhanden om op basis van de door het Commissariaat-Generaal in haar (zijn) motivering aangehaalde feitelijkheden, ertoe te beslissen dat er tegenstrijdigheden zouden bestaan in het relaas van de verzoekende partij, waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas zou worden aangetast.”;

Overwegende dat uit de analyse van dit middel niet blijkt wat de verzoekende partij ten grieve duidt aan de bestreden beslissing; dat de Raad van State in de uiteenzetting van het eerste middel geen concrete en terzake dienende rechtsgrond ontwaart die zou kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing; dat naar luid van artikel 3, 4/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de vordering tot nietigverklaring een uiteenzetting van de middelen moet bevatten die de nietigverklaring kan rechtvaardigen; dat een middel slechts dan ontvankelijk is, wanneer duidelijk en ondubbelzinnig wordt aangegeven in het inleidend verzoekschrift, hoe en waarom de bestreden beslissing de bepaling of het beginsel waarvan de schending wordt ingeroepen, miskent; dat het verzoekschrift, wat het eerste middel betreft, geen dergelijke uiteenzetting inhoudt, zodat dit middel niet ontvankelijk is;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van de motiveringsverplichting.

Onterecht besluit de Commissaris-Generaal tot het bestaan van tegenstrijdigheden in het relaas van de verzoekende partij en tot (de) ongeloofwaardigheid van dit relaas.

De aangehaalde feitelijkheden kunnen immers niet leiden tot de beslissing dat er tegenstrijdigheden zouden zijn of dat de geloofwaardigheid van het relaas erdoor werd ondermijnd.

a) Zo overweegt de Commissaris-Generaal volkomen onterecht dat het merkwaardig zou zijn dat de verzoekende partij zijn voornaam niet zou hebben veranderd op het ogenblik dat hij zijn naam veranderde.

De verzoekende partij wil in dat verband toch opmerken dat hij de beslissing om de naam van zijn vrouw over te nemen, een Armeense naam, heeft genomen helemaal bij het begin van het ontstaan van de moeilijkheden tussen Azerbeidzjan en Armenië. Op dat ogenblik was het vooral (de) zaak om datgene in de naam wat vooral verwees naar de Azeri-afkomst, te wijzigen en dit was zijn naam VEHISSOV. Er werd op dat ogenblik niet aan gedacht om zijn voornaam Nariman te wijzigen omdat dit een naam was die op dat ogenblik zeker ook door veel Armeniërs werd gedragen en op dat ogenblik de naam Nariman geen argwaan wekte.

Dergelijke beslissing dient zeker niet tien jaar later beoordeeld te worden om zijn logica, maar wel op het ogenblik dat die beslissing werd genomen.

Heden ten dage is het misschien merkwaardig dat de verzoekende partij zijn naam Nariman niet wijzigde, doch op het ogenblik dat men nog maar aan het begin van de moeilijkheden

stond was dit een volkomen begrijpbaar gedrag omdat men toen helemaal geen zicht had op hoe de situatie uiteindelijk zou escaleren.

- b) Om dezelfde reden was het niet merkwaardig dat ook de Azeri-origine op het intern paspoort niet werd gewijzigd. Dit dient ook beoordeeld te worden op het ogenblik van de naamswijziging en niet met de bril van 10 jaar later.
- c) Verder heeft de verzoekende partij in zijn verhoor nooit gezegd dat hij een propiska zou hebben gehad in Arzini, het dorpje naar waar zij verhuisden om in anonimiteit te gaan leven. Het huis dat zij kochten werd enkel op naam (van) zijn echtgenote aangekocht en zij alleen heeft er een propiska gehad.

De Commissaris-Generaal stelt onterecht dat het als ongeloofwaardig zou voorkomen dat de verzoekende partij niet vermeld heeft dat hij geen propiska had. Dit zijn gevolgtrekkingen die niet toelaatbaar zijn. De jurist van de Commissaris-Generaal had blijkbaar opgemerkt dat er wat betreft deze propiska enige onduidelijkheid was en heeft blijkbaar een vraag gesteld i.v.m. de propiska zonder uitdrukkelijk de vraag te stellen of de verzoekende partij al dan niet een propiska had in Arzini.

De verzoekende partij heeft niet vermeld dat hij geen propiska had in Arzini en hij heeft evenmin vermeld dat hij er een propiska had.

Het enkele feit dat de verzoekende partij niet vermeld heeft dat hij geen propiska had, (had) uiteraard niet tot de gevolgtrekking mogen leiden dat daardoor zijn verhaal ongeloofwaardig zou worden. Wanneer er onduidelijkheden zijn in het verhaal of schijnbare tegenstrijdigheden tussen hetgeen door de verzoekende partij en zijn echtgenote werd gezegd, mag er van de diensten van het Commissariaat-Generaal verwacht worden dat zij de asielzoeker confronteren met deze mogelijke onduidelijkheden maar dat zij daaraan niet zonder meer de geloofwaardigheid of de ongeloofwaardigheid van het verhaal mogen koppelen. Dit is mogelijk een aanleiding om daaromtrent vragen te stellen na een beslissing waarbij een aanvraag voorlopig ontvankelijk wordt verklaard, maar dit kan zeker geen aanleiding geven tot een bevestigende beslissing, zoals in casu.

Wanneer een asielzoeker een bepaalde zaak niet zegt, kan dit zeker geen aanleiding geven tot een bevestiging van een eerdere weigeringsbeslissing, alleen maar omwille van het feit dat de verzoekende partij mogelijk(s) iets vergat te zeggen.

- d) De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) argumenteert dat het rijbewijs van de verzoekende partij zou zijn afgegeven door de Verkeerspolitie van Mas(s)is. Uit de vertaling van het kwestieuze stuk blijkt echter nergens dat het rijbewijs in kwestie door de autoriteiten van Mas(s)is zou zijn uitgereikt.

Integendeel, uit de vertaling van de voorgebrachte documenten blijkt dat het rijbewijs in kwestie werd afgeleverd door de Automobielininspectie van Jerevan, dit is de hoofdplaats van Armenië.

De Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) (komt) hier dus tot besluiten (komt) op basis van verkeerde feitelijke elementen en (besliste) dus foutief (besliste) dat het voorhanden zijn van dit rijbewijs de ernst en de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekende partij zou ondermijnen.

- e) Tenslotte stelt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) dat het onwaarschijnlijk zou zijn geweest dat de familienaam van de kinderen niet zou zijn gewijzigd maar dat enkel op basis van een attest van de schooldirecteur te Mas(s)is de kinderen onder de naam XXX konden ingeschreven worden in de school te Arzini.

De Commissaris-Generaal legt (op) geen enkele wijze uit waarom zulks onwaarschijnlijk zou zijn, zodat zijn beslissing aangetast is door een gebrek aan motivering. Wanneer er wordt gezegd dat een bepaald gegeven onwaarschijnlijk zou zijn, dient dit uiteraard ook uitgelegd te worden in de motivering.

Er dient vermeld te worden dat er voor de kinderen geen paspoorten bestonden en dat het adres dat door de schooldirectie van Mas(s)is werd afgegeven voldoende waarborgen bood omtrent de identiteit van de kinderen, zodat de schooldirectie van Arzini daaraan geen aandacht besteedde zodat het bijgevolg integendeel meer dan waarschijnlijk is dat de kinderen op die manier zonder enig probleem konden ingeschreven worden in de school van Arzini.

- f) Een verdere feitelijkeheid die door de Commissaris-Generaal wordt aangehaald om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekende partij, heeft te maken met de legerdienst van de zoon R.

De Commissaris-Generaal stelt dat jongeren die opgeroepen worden voor militaire dienst, zich bij het militair commissariaat van hun regio dienen aan te bieden met hun paspoort en dat de zoon van de verzoekende partij uiteraard zonder paspoort zijn legerdienst niet zou kunnen aanvatten.

Dit is een redenering vertrekkende van informatie m.b.t. jongeren die over een paspoort beschikken.

De verzoekende partij wil er echter op wijzen dat de realiteit in Armenië toch wel enigszins anders (is). In de eerste plaats wil de verzoekende partij er op wijzen dat alle kinderen in de negende en de tiende klas, dit zijn de laatste klassen van de school, medisch gecontroleerd

worden met het oog op de legerdienst. Zo werd zijn zoon R. in zijn school in Arzini op die wijze ook medisch gekeurd en stond aldus te boek als medisch geschikt voor legerdienst. De zoon R. heeft verder geen oproeping voor legerdienst ontvangen maar bij een straatcontrole in Jerevan, waar hij op dat ogenblik toevallig verbleef, werd (hij) opgepakt door de Militaire Politie.

In Armenië proberen inderdaad veel jongeren te ontsnappen aan de militaire dienst, omdat zij uiteraard niet graag ingelijfd worden. Om die reden doet de Militaire Politie veel straatcontroles en R. werd bij dergelijke straatcontrole opgepakt. Waar hij geen identiteitsgegevens had, werd hem uiteraard naar zijn identiteit gevraagd en aldus gaf hij zijn naam R. A.op. Deze naam kwam voor op de keuringslijsten zoals deze eerder was (waren) opgemaakt n.a.v. de medische controle in de school en dit was voldoende om ook de zoon R. in te lijven in het leger. De kwestie dat R.geen paspoort kon voorleggen, was een probleem dat later werd opgelost maar op dat ogenblik werd hij reeds verplicht om zijn legerdienst aan te vatten.

Dit is de verklaring die de zoon R. heeft afgelegd tijdens zijn verhoor en daarmee is blijkbare op geen enkele manier rekening gehouden door de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen).

- g) De verzoekende partij en zijn gezin legden ter ondersteuning van hun verhaal ook een aantal documenten voor, nl. de geboorteaktes van de kinderen en de huwelijksakte.

De Commissaris-Generaal heeft geen enkel van deze documenten op een ernstige wijze menen te moeten onderzoeken. Nochtans maken deze geboorteaktes zonder meer de gemengde afkomst van de kinderen duidelijk. Dit blijkt ook uit de huwelijksakte. Wanneer deze voorgebrachte documenten op een ernstige wijze zouden zijn bekeken, had er ook vastgesteld kunnen worden dat bij deze documenten ook de geboorteakte aanwezig was van de dochter die is omgekomen in de omstandigheden waarover de verzoekende partij heeft verteld.

De voorgelegde documenten brengen dus niet enkel iets bij omtrent de identiteit van de verzoekende partij en zijn gezin, doch brengen ook een bevestiging van het verhaal van de verzoekende partij met name dat er in het gezin van de verzoekende partij nog een dochter is geweest die hen niet heeft kunnen vergezellen bij hun vlucht.

Aldus wordt aangetoond dat de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen (en de staatlozen) volkomen onterecht heeft beslist dat er in het verhaal van de verzoekende partij tegenstrijdigheden zouden aanwezig zijn die de geloofwaardigheid van het verhaal van de verzoekende partij zouden ondermijnen.

Minstens kunnen deze 'bedenkingen' van de Commissaris-Generaal niet als tegenstrijdigheden aangeduid worden en, mocht men zich de moeite hebben getroost om deze mogelijke onduidelijkheden bij een verder onderzoek ten gronde, voorgelegd hebben (voor te leggen) aan de verzoekende partij, (dan) zou er een meer dan plausibele uitleg voor gegeven zijn.

Door al te vlug te beslissen dat er tegenstrijdigheden zijn of al te vlug te beslissen tot een bedrieglijk of kennelijk ongegrond zijn van een asielaanvraag, wordt de beslissing uiteraard gebrekkig gemotiveerd zoals in casu.

De beslissing van de Commissaris-Generaal dient bijgevolg vernietigd te worden zodat er zeker aanleiding toe bestaat om de beslissing voorlopig te schorsen in afwachting van de vernietiging ervan.”;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat om een exact beeld van de situatie te krijgen waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband, het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen besluit tot de bedrieglijkheid en de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag, omdat hij heeft vastgesteld dat er tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote; dat vervolgens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoekers relaas een aantal onwaarschijnlijkheden vertoont; dat tenslotte de verklaringen van verzoeker niet stroken met recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt betreffende de situatie van personen van Azeri-origine in Armenië;

Overwegende dat uit de analyse van de bestreden beslissing blijkt dat in een eerste deel de feiten, die resulteren uit de neerslag van de verklaringen van verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, nauwkeurig worden weergegeven; dat in een tweede deel de verklaringen van verzoeker op objectieve wijze worden onderzocht in de globale context van zijn asielaanvraag; dat deze uiterst volledige en gedetailleerde analyse de Commissaris-generaal er toe heeft gebracht te besluiten tot het kennelijk ongegrond karakter van de asielaanvraag, alsook tot het bedrieglijk karakter ervan; dat verder uit de bestreden beslissing blijkt dat het verhaal van verzoeker noch waarachtig overkomt, noch in overeenstemming is met algemeen bekende feiten en dit om de motieven vermeld in het bestreden besluit;

Overwegende dat verzoeker poogt de vastgestelde tegenstrijdigheden ongedaan te maken; dat in de overwegingen van de Commissaris-generaal, wat het rijbewijs, de voornaam van verzoeker, zijn Azeri-origine, de familienaam van de kinderen en de legerdienst van de zoon, betreft, de tegenstrijdigheden op goede gronden werden vastgesteld; dat wat de “propiska” betreft, de vastgestelde tegenstrijdigheid van doorslaggevende betekenis is, omdat het gaat om een officiële toelating aan een onderdaan om zich op een welbepaalde plaats te mogen vestigen; dat verzoeker immers heeft verklaard geen problemen te hebben gehad met zijn “propiska”, terwijl de echtgenote van verzoeker heeft verklaard dat hij geen “propiska” had; dat dit alles blijkt uit de diverse verklaringen van de verschillende familieleden; dat door een “propiska” te verlenen de plaatselijke overheid aan een onderdaan officieel toelating verleent om op een welbepaalde plaats te wonen (cfr. supra); dat zonder “propiska” er geen recht bestaat op medische verzorging, onderwijs, scholing en dergelijke; dat hieruit blijkt dat deze vastgestelde tegenstrijdigheid de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker ernstig in het gedrang brengt; dat wat het rijbewijs betreft, het eigenaardig is dat verzoeker zonder problemen met de autoriteiten contact kon opnemen; dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht opmerkt dat dit probleem aan de orde is en niet de plaats waar het rijbewijs werd afgeleverd; dat tenslotte de uitvoerige uitleg van verzoeker, opgenomen in het tweede middel, betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden niet wordt gestaafd, zodat het tweede middel niet gegrond is, mede gelet op het feit dat de bestreden beslissing in haar geheel moet worden gelezen, waarbij alle vastgestelde tegenstrijdigheden er de

Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in redelijkheid toe hebben doen besluiten de bevestigende beslissing te nemen; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftientwintig juli tweeduizend en twee, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.